31981R2670

L 262/14 *DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH* 16.9.1981

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 2670/81
z dnia 14 września 1981 r.
ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru przewyższającej kwotę

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru [1], w szczególności jego art. 26 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 26 rozporządzenia (EWG) 1785/81 przewiduje, że cukier C, który nie jest przenoszony na następny rok gospodarczy, zgodnie z art. 27 tego rozporządzenia, oraz izoglukoza C muszą być wywożone w stanie naturalnym bez zwrotów kosztów lub opłat przed dniem 1 stycznia następującym po zakończeniu omawianego roku gospodarczego; jeżeli część lub cała ilość zostanie sprzedana na rynku wewnętrznym lub jeżeli nie zostanie wywieziona przed ustaloną datą, zostanie nałożona opłata na odnośne ilości, która zostanie ustalona zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81; szczegółowe zasady regulujące tę kwestię zostały przyjęte w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2645/70 z dnia 28 grudnia 1970 r. w sprawie przepisów dotyczących cukru wyprodukowanego ponad maksymalną kwotę [2], ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 1367/78 [3], oraz w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 1700/80 z dnia 30 czerwca 1980 r. ustalającym szczegółowe zasady stosowania kwot dla produkcji izoglukozy w okresie od dnia 1 lipca 1980 r. do dnia 30 czerwca 1981 r. [4]; rozporządzenie (EWG) nr 2645/70 było już kilkakrotnie zmieniane i dalsze zmiany są konieczne ze względu na podstawowe przepisy rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 dotyczące cukru i izoglukozy, które są słodzikami i dla których istnieje jednolity rynek; dlatego też dla jasności należy przyjąć nowe rozporządzenie obejmujące szczegółowe zasady dotyczące cukru C i izoglukozy C;

z przyczyn administracyjnych należy określić, że do celów art. 26 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 ilość cukru C lub izoglukozy C, w odniesieniu do których producent nie dostarczył dowodu wywozu we właściwym czasie przed określonym terminem, jest uważana za sprzedaną na rynku wewnętrznym; z tych samych powodów dokumenty używane do dostarczenia tego dowodu powinny być dokumentami używanymi do wywozu, zgodnie z wymogami rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2630/81 z dnia 10 września 1981 r. ustanawiającego specjalne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na przywóz i wywóz w sektorze cukru [5] oraz w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 3183/80 z dnia 3 grudnia 1980 r. ustalającym wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu zezwoleń na przywóz i wywóz oraz świadectw o wcześniejszym wyznaczeniu refundacji dla produktów rolnych [6], ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2646/81 [7];

przy ustaleniu opłaty nakładanej w przypadku sprzedaży na rynku wewnętrznym, istotne jest umieszczenie cukru C lub izoglukozy C, które nie zostały wywiezione, na takim samym poziomie jak cukier lub izoglukoza przywożone z państw nieczłonkowskich; w tym celu należy tak ustalić opłatę, aby z jednej strony uwzględniona została najwyższa opłata przywozowa dla cukru lub zmiennego elementu, określonego w art. 16 ust. 6 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 dla izoglukozy, który był stosowany w pewnym okresie i z drugiej strony kwota stawki ryczałtowej ustalonej na podstawie kosztów sprzedaży cukru przywożonego z państw nieczłonkowskich. Ten określony okres obejmuje rok gospodarczy, w którym dany cukier lub dana izoglukoza zostały wyprodukowane i następujące po tym roku gospodarczym sześć miesięcy;

towary dostarczone do miejsc przeznaczenia, określone w art. 5 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2730/79 z dnia 29 listopada 1979 r. ustalającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu dopłat eksportowych do produktów rolnych [8], ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 2646/81, nie będą uważane za towary podlegające wywozowi;

producentowi należy zezwolić na wywóz cukru lub izoglukozy, które nie zostały przez niego wyprodukowane; konieczne jest, aby w tym przypadku zapewnić płatność kwoty stawki ryczałtowej, która może być uznana we wszystkich przypadkach za rekompensatę każdej korzyści narastającej z takiej substytucji;

konieczne jest zapewnienie pewnych środków w przypadkach gdy działanie siły wyższej uniemożliwia wywóz cukru C i izoglukozy C; uzasadnione jest, aby środki te stosowane były z mocą wsteczną, tak aby kilka przypadków tego rodzaju, które wystąpiły w przeszłości, można było rozwiązać z korzyścią dla zainteresowanych, kiedy w szczególności należna opłata nie będzie

---

(1) Dz.U. L 177 z 1.7.1981, str. 4.
(2) Dz.U. L 283 z 29.12.1970, str. 48.
(3) Dz.U. L 166 z 23.6.1978, str. 24.
(4) Dz.U. L 166 z 1.7.1980, str. 90.
(5) Dz.U. L 258 z 11.9.1981, str. 16.
(6) Dz.U. L 338 z 13.12.1980, str. 1.
(7) Dz.U. L 259 z 12.9.1981, str. 10.
(8) Dz.U. L 317 z 12.12.1979, str. 1.

wymagana, gdy wywóz odnośnego produktu z wymienionego powodu nie nastąpił;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Cukier C i izoglukoza C, określone w art. 26 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81, muszą zostać wywiezione z Państwa Członkowskiego, na którego terytorium zostały wyprodukowane.

Producenci cukru C lub izoglukozy C muszą dostarczyć dowód, że zostały one wywiezione:

— jako cukier biały lub cukier nierafinowany, niedenaturowany lub jako izoglukoza w jej stanie naturalnym,

— bez zwrotu lub opłaty,

— z Państwa Członkowskiego, na którego terytorium zostały wyprodukowane.

Jeżeli nie zostanie dostarczony dowód, że cukier lub izoglukoza zostały wywiezione ze Wspólnoty przed 1 stycznia po zakończeniu roku gospodarczego, w czasie którego cukier C lub izoglukoza C zostały wyprodukowane, omawiana ilość uważana będzie za sprzedaną na rynku wewnętrznym.

2. Nie można powoływać się na przepisy art. 5 rozporządzenia (EWG) nr 2730/79 w odniesieniu do stosowania niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

1. Dowód, określony w art. 1, jest przedstawiany właściwemu organowi Państwa Członkowskiego, na którego terytorium cukier C i izoglukoza C zostały wyprodukowane.

2. Dowód taki zostaje dostarczony przez okazanie:

a) zezwolenia na wywóz wystawionego producentowi na podstawie art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2630/81 przez właściwy organ Państw Członkowskiego, określony w ust. 1;

b) dokumentów, określonych w art. 30 rozporządzenia (EWG) nr 3183/80, wymaganych dla zwolnienia zabezpieczenia;

c) oświadczenia producenta stwierdzającego, że cukier C lub izoglukoza C zostały przez niego wyprodukowane.

Do celów wywozu dany producent może jednak zastąpić cukier C innym cukrem lub izoglukozę C inną izoglukozą wyprodukowaną przez innego producenta prowadzącego działalność gospodarczą na terytorium tego samego Państwa Członkowskiego. W tym przypadku producent dokonujący substytucji musi zapłacić w odniesieniu do cukru 1,25 ECU za 100 kilogramów, a w odniesieniu do izoglukozy 1,25 ECU za 100 kilogramów suchej masy.

W przypadku cukru C przerób syropów lub cukru nierafinowanego na cukier biały zlecony w celu późniejszego wywozu nie będzie uważany za substytucję w rozumieniu poprzedniego akapitu.

3. Dowód określony w art. 1 należy przedstawić przed 1 lutego następującym po dniu 1 stycznia, określonym w art. 1 ust. 1.

Jednakże w szczególnych przypadkach właściwy organ danego Państwa Członkowskiego może zezwolić na dłuższy okres.

Artykuł 3

1. Zainteresowane Państwo Członkowskie nakłada na ilości, które w rozumieniu art. 1 ust. 1 zostały sprzedane na rynku wewnętrznym, opłatę równą sumie:

a) dla cukru C za 100 kilogramów:

— najwyższej opłacie przywozowej za 100 kilogramów cukru białego lub nierafinowanego, w zależności od okoliczności, obowiązującej w okresie obejmującym rok gospodarczy, w czasie którego wyprodukowano dany cukier, i sześć miesięcy następujących po tym roku gospodarczym, i

— 1,25 ECU;

b) dla izoglukzozy C za 100 kilogramów suchej masy:

— najwyższemu zmiennemu składnikowi, określonemu w art. 16 ust. 6 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 za 100 kilogramów suchej masy, obowiązującemu w okresie obejmującym rok gospodarczy, w czasie którego wyprodukowano daną izoglukozę, i sześć miesięcy następujących po tym roku gospodarczym, oraz

— 1,25 ECU.

2. Zainteresowane Państwo Członkowskie przed 1 marca następującym po dniu 1 stycznia, określonym w art. 1, zawiadamia o łącznej kwocie do zapłacenia tych producentów, którzy są zobowiązani do uiszczenia opłaty określonej w ust. 1.

Ta łączna kwota wpłacana jest przez danych producentów przed 20 marca tego samego roku.

3. Jednakże w przypadku gdy właściwy organ, zgodnie z art. 2 ust. 3 akapit drugi, przedłuży termin dostarczenia dowodu, daty określone w ust. 2 zastępuje się datami ustalonymi przez właściwy organ na podstawie dozwolonego przedłużenia.

4. W przypadku ilości cukru C lub izoglukozy C, które przed wywozem zostały zniszczone lub uszkodzone bez możliwości odzyskania, w okolicznościach uznanych przez właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego za przypadek działania siły wyższej, nie nakłada się danych kwot określonych w ust. 1.

Artykuł 4

1. Zainteresowane Państwo Członkowskie przed 15 stycznia następującym po dniu 1 stycznia, określonym w art. 1, zawiadamia o łącznej kwocie do zapłacenia tych producentów, którzy są zobowiązani do zapłacenia kwoty określonej w art. 2 ust. 2 akapit drugi.

2. Ta łączna kwota wpłacana jest przez danych producentów przed 1 lutego tego samego roku.

Artykuł 5

Rozporządzenie (EWG) nr 2645/70 traci moc.

Jest ono jednakże nadal stosowane dla roku gospodarczego cukru 1980/81 w odniesieniu do cukru wyprodukowanego w nadmiarze, przekraczającego maksymalną kwotę.

Artykuł 6

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 3 ust. 4 stosuje się z mocą od dnia 1 lipca 1979 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 września 1981 r.

W imieniu Komisji

Poul DALSAGER

Członek Komisji